

Κοινωνική Προσφορά

Βιώματα Εθελοντισμού

Γράφει η Μάρω Αχιλλέως, Εκπαιδευτικός, Μέλος Διοικούσας Επιτροπής Ε.Σ.Ε. Λεμεσού

Ένα πρωινό του Αυγούστου, ένα πρωινό που ο ήλιος κυριολεκτικά έκαie, ένα πρωινό που ο καθένας αναζητούσε λίγη δροσιά στο βουνό ή στη θάλασσα, επισκεφθήκαμε το Γενικό Νοσοκομείο Λεμεσού. Σκοπός

μας μια συνομιλία με τις εθελόντριες μας του ακούραστα, ολόχρονα προσφέρουν στο χώρο αυτό τις υπηρεσίες τους.

Η Παρασκευή, η Λίζα, η Μαρία, η Κούλα, η Σταυρούλα και η Αντρούλα χωρίς να σκέφτονται τη ζέση του Καλοκαιριού ή την παγωνιά και τη βροχή του Χειμώνα βρίσκονται εδώ κάποιες μέρες κάθε εβδομάδα προσφέροντας τη βοήθεια και την αγάπη τους σε κάποιους άρρωστους συνανθρώπους μας που τόσο τη χρειάζονται. Σκοπός μας επίσης να κουβεντιάσουμε λίγο με αρρώστους που δέχονται τη βοήθεια των εθελοντριών μας.

Έτσι βρεθήκαμε στο τμήμα νεφροπαθών, όπου κάποιοι συνάνθρωποι μας τρεις φορές τη βδομάδα είναι αναγκασμένοι να υποβάλλονται σε αιμοκάθαρση. Εκεί δύο εθελόντριες μας, η Παρασκευή και η Λίζα στο πλευρό δύο γιαγιάδων της κ. Αλεξάνδρας και της κ. Μαρίας. Η μια εκείνη τη στιγμή βοήθησε την κ. Αλεξάνδρα, που μόλις τέλειωσε την αιμοκάθαρση, ν' ανέβει στο αναπηρικό καροτσάκι της και η άλλη πήγαινε προς το φαρμακείο για να εξασφαλίσει τα φάρμακα τους.

Συνομιλήσαμε και με τις δυο γιαγιάδες. Συμπαθητικές, γελαστές παρόλη την κουράση τους ύστερα από αιμοκάθαρση 4 ωρών κουβέντισαν μαζί μας εκφράζοντας την αγάπη και την ευγνωμοσύνη τους προς το Σώμα Εθελοντών και ιδιαίτερα στις εθελόντριες που με τόση στοργή τους συμπαραστέκονται. **Και οι δυο γιαγιάδες άνοιξαν την καρδιά τους και μας μίλησαν: "Εάν δεν ήταν οι κοπέλες αυτές, δεν ξέραμε κι εμείς πόσες δυσκολίες θα συναντούσαμε και με ποιο τρόπο θα τις αντιμετώπιζαμε. Τις νιώθουμε σαν παιδιά μας. Έχουμε συνδεθεί μαζί τους και τις αγαπούμε ακριβώς όπως τα παιδιά μας.** Δυστυχώς αυτή τη στιγμή έχουμε ανάγκη να επισκεπτόμαστε το Νοσοκομείο τρεις φορές τη βδομάδα για αιμοκάθαρση. Ερχόμαστε εδώ γύρω στις 6-7 το πρωί "Εκείνη την ώρα ο γιος μου πηγαίνοντας για τη δουλειά του, με φέρνει εδώ" λέγει η κ. Αλεξάνδρα. "Το ίδιο και μένα" συμπληρώνει

η κ. Μαρία. "Κάποιο δικό μου πρόσωπο όλο και θα βρεθεί το πρωί για να με μεταφέρει" Μετά όμως πηγαίνουν στις δουλειές τους. Οι εθελόντριες μας έρχονται εδώ, μένουν μαζί μας, μας συμπαραστέκονται και μας βοηθούν, ιδιαίτερα κάποτε που μπορεί να ζαλιστούμε ύστερα από την αιμοκάθαρση των 4 ωρών. Για μας είναι μεγάλη ανακούφιση. Τρέχουν στο φαρμακείο.

προμηθεύονται τα φάρμακα μας και τέλος μας μεταφέρουν με τα αυτοκίνητα τους στο σπίτι μας. Ξέρετε πόσο μεγάλη ευκολία είναι για μας αυτό; Αν δεν είχαμε τη διευκόλυνση αυτή θα χρειαζόμαστε κάθε φορά περίπου £4 για ταξί. Μπορείτε ν' αντιληφθείτε τι σημαίνει αυτό για μας που ζούμε με μια μικρή σύνταξη. "Όταν φτάσω σπίτι με βοηθούν να κατέβω από το αυτοκίνητο και με παίρνουν μέσα στο σπίτι, αφού μόνη μου δυσκολεύομαι να περπατήσω" μας λέει η κ. Αλεξάνδρα. **Χίλιες ευχές που υπάρχει ο εθελοντισμός. Ευχαριστούμε το Θεό που μας έστειλε αυτές τις κοπέλλες, νιώθουμε πως στις δύσκολες στιγμές δεν είμαστε μόνες, υπάρχουν δίπλα μας άνθρωποι που θα μας βοηθήσουν, θα μας συμπαρασταθούν, νιώθουμε πως υπάρχει ακόμη στον κόσμο ανθρωπιά.** Ευχόμαστε από τα βάθη της ψυχής μας το κίνημα του Εθελοντισμού να φουντώνει όλο και πιο πολύ, ο Θεός να φωτίζει συνεχώς και άλλα άτομα και να τα οδηγεί στις τάξεις του εθελοντισμού. Υπάρχει πολύς κόσμος που έχει ανάγκη τη βοήθεια τους. Συγκεκριμένα εδώ στην αιμοκάθαρση υπάρχουν και άλλα άτομα που χρειάζονται. Όπως ξέραμε οι εθελόντριες αυτές βοηθούν και στο τμήμα θαλασσαιμίας.

Με τις ευχές των γιαγιάδων τέλειωσε η κουβέντα μας και οι εθελόντριες τις πήγαν προς τα αυτοκίνητα για την επιστροφή τους στο σπίτι.

Κλείνοντας ας επαναλάβουμε κι εμείς την ευχή τους, **Μακάρι ο Θεός να οδηγεί τα βήματα κι άλλων ανθρώπων στον εθελοντισμό. Ο εθελοντισμός είναι πολύμορφος. Οι ανάγκες μεγάλες. Ο καθένας μας, φτάνει να το θέλει, θα βρει το χρόνο να προσφέρει εκεί, όπου μπορεί, ανάλογα με τις ικανότητες του, τις γνώσεις του, τις δυνάμεις του.**

Μια Επίσκεψη στο Ίδρυμα "ΘΕΟΤΟΚΟΣ"

όπως την είδε η μαθήτρια Δέσπω Σπύρου (από το Γυμνάσιο Αγ. Βαρβάρας)

Το τμήμα μου Β10 επισκέφθηκε το ίδρυμα Θεοτόκος, ένα ίδρυμα που φιλοξενεί παιδιά με ειδικές ανάγκες, αναπηρίες σωματικές και πνευματικές. Παιδιά που όμως έχουν τα μάτια λαμπερά και φωτεινά και που ξέρονται να δίνουν αγάπη και χαρά όπως ανακαλύψαμε στο τέλος εκείνης της ημέρας.

Μπαίνοντας στο ίδρυμα μας καλωσόρισε η κ. Ανθούλα Παπαδοπούλου η διευθύντρια και μας ξενάγησε στους διαφορετικούς χώρους. Πήγαμε πρώτα στο φυσιοθεραπευτήριο, όπου κάποια παιδιά έκαναν φυσιοθεραπεία. Ήταν ένα δωμάτιο, φωτισμένο, γεμάτο χρώματα για να νιώθουν τα παιδιά πιο ευχάριστα.

Μετά πήγαμε στο λογοθεραπευτήριο όπου η λογοθεραπεύτρια προσπαθούσε να μάθει στα παιδιά τα χρώματα, τις εποχές και τις μέρες. Πράγματα εύκολα για μας και ασήμαντα.

Μετά τη ξενάγηση, πήγαμε στο εργαστήριο τέχνης. Το χαμόγελο που ήταν χαραγμένο στα χείλια των παιδιών ήταν χωρίς αμφιβολία η ένδειξη της χαράς που ένιωθαν που μας

έβλεπαν και μας ένωσαν κοντά τους. Ο δάσκαλος των παιδιών κος Στέφανος Πάτσι αφού μας υποδέχτηκε και αυτός με χαρά, μας έδειξε σε τι στηρίζονταν τα παιδιά για να ζωγραφίσουν: το κόκκινο συμβόλιζε τη φωτιά και τα λουλούδια, το γαλάζιο τη θάλασσα και τον ουρανό και το κίτρινο τον ήλιο. Καθήσαμε ανάμεσα στα παιδιά για να τα βοηθήσουμε και να δουλέψουμε μαζί τους. "Οι ζωγράφοι" του ιδρύματος είχαν μεταξύ τους πολλές διαφορές. Η Παναγιώτα, η πιο μεγάλη σε ηλικία ζωγράφιζε πολύ ωραία.

Η Μαρία και η Σκευή επίσης ζωγράφιζαν πολύ ωραία χωρίς βοήθεια. Ο Μάριος που ήταν σε ειδικό καροτσάκι διάλεγε από μόνος του τα χρώματα αλλά χρειαζόταν μεγαλύτερη βοήθεια για να κρατήσει το πινέλο και να ζωγραφίσει. **Πότε - πότε ακούγονταν οι φωνές του Νεκτάριου που ήταν ο αρχηγός της παρέας και της Ελένης που συνήθως διψούσε. Παντού μέσα στο δωμάτιο ακτινοβολούσε η χαρά, φως ευτυχίας. Οι συμμαθητές μου έλαμψαν και τα παιδιά χαιρόνταν μ' αυτό που έκαναν.**

Ήρθε η ώρα της επιστροφής στο σχολείο. Μας χάρισαν δύο

δώρα. Μια κατασκευή των παιδιών για την τάξη και μια άλλη, δώρο για το διευθυντή του σχολείου μας.

Καθ' όλη τη διάρκεια της επίσκεψής μας στο ίδρυμα Θεοτόκος ακούγονταν φωνές, τραγούδια και αναφιλητά. Ο κάθε ένας από μας εκείνη την ώρα ένιωθε ανάμεικτα αισθήματα. Επιστρέφουμε στο σχολείο με πρόσωπα λαμπερά από το φως των νέων μας φίλων.

Σπύρου Δέσπω, Β10

